

"Мач кнеза Стефана", Драган Лакићевић
МАЧ КНЕЗА СТЕФАНА

МАЧ КНЕЗА СТЕФАНА

Књига Мач Кнеза Стефана је прича о давним временима и вековној борби нашег народа против Турака. У тој причи се преплићу личности из српске историје, али и измишљене личности и чудесна бића.

Прича почиње доласком турског зулумћара Османаге у манастир. Турци пале и плачкају манастир, а Османага краде чудотворни мач из гроба кнеза Стефана. Од тог тренутка почиње заједничка борба хајдука, дечака Миоше и Добрије, гуслара и чудесних бића да мач поврате.

Османага је освајач, моћан и мудар, али не уме да издвоји најопаснијег, у свакога сумња и плаши се шуме и планине, једнако и зими и лети. Плаши се и Белог, необичног старца који се стално осмехује, јер не може да схвати ко је он. Из своје куле све види и процењује, па је тако и наредио да му доведу дечака Миошу који је био сироче и живео је сам. Османага је хтео да Миошу научи разним вештинама и да га касније потурчи. Када је Миоша видео мач на зиду агине собе одлучио је да ће пристати на све агине захтеве. Учио је са учитељем и девојчицом Меримом коју је ага пронашао на путу када је била мала. Миоша је рекао свом другу Добрији да је видео мач код Османаге и њих двојица почињу да смишљају план како да изнесу мач из куле. За мач су знали и хајдуци који су се скривали високо у планини. Главни међу њима је био Зеко, хајдук о коме је кружила прича да живи 300 година. Зеко је причао са дечацима и рекао им да морају да буду пажљиви, али да мач мора да се узме од Турака јер тај мач храбри људе и враћа им снагу. И тако једнога дана, када се указала прилика Миоша је узео мач и бацио га кроз прозор. Мач је дочекала Мерима и однела га у канал са водом. У једном делу канала чекао је Добрија који је узео мач и побегао у планину код хајдука. Добрија и хајдуци су се крили високо у планини на врху „Зекова глава“.

Када је Османага сазнао да је Миоша бацио мач кроз прозор затвара га у тамницу. Стражаре у тамници напада Псоглава, биће са телом жене и главом пса, и ослобађа Миошу. То је у ствари била Миошина мајка прерушена у Псоглаву. Миоша је успео да побегне у планину код хајдука али његову мајку убијају Турци. Са собом је повео и Мериму, за коју се испоставило да је унука хајдучког харамбаше Вука. Османага је заједно са својим сином окупио војску и кренуо у потеру за дечацима и хајдуцима. Палили су куће, секли шуму и стигли близу врха где су се крили хајдуци. Ту их је дочекао Периша, најснажнији од свих хајдука и гађао их стењем. Из понора су се зачуле гусле, са свих страна су почели да искачу хајдуци и да се неустрашиво и храбро боре. Османага је одједном приметио да гори његова кула у долини и тада се пред њим појавио кањаник на белом коњу и са мачем у руци. Мач је светлео а његов велики сјај је засенио дан. На коњу је био Миоша са вучијим крзном на себи. Турци су почели да беже. Османага среће Белог и схвата да је он и Бели и Зеко. Агин син тада убија Белог. Добрија је постао Зеко, хајдук који живи 300 година. Дечаци јунаци су нагло одрасли и заједно са храбрим хајдуцима донели победу Србима.

Нађа Вујошевић, IV-2
ОШ Ослободиоци Београда